

РЕШЕНИЕ

№ 4337

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8491** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на А. К. И., чрез адв. А. Т.– САК, срещу Решение № 1040-21-398/24.07.2024 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба вх. № 1012-21-730/05.07.2024 г. срещу Разпореждане № 214-00-126-3/11.06.2024 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

Релевират се доводи, че с издаване на обжалваното решение АО е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспорва се извода на административния орган, че компетентната институция, която следва да се произнесе е чешката, тъй като Ч. е държавата по пребиваване. Поддържа се, че И. реално е извършвала трудова дейност и се е осигурявала на територията на Ч., но след прекратяването на трудовото си правоотношение на 01.01.2024 г. се е завърнала в Република България и се регистрирала в Агенцията по заетостта. Т.е. от момента на напускането на Ч., тя пребивава в Р. България, нещо което не е взето предвид от органа. В тази връзка неправилно в обжалвания акт АО се позовавал на чл. 65, пар. 2 от Регламент 883/2004 г., без да се засяга член 64. Изтъква се наличието на двете кумулативните предпоставки, а именно държавата- членка по пребиваване и държавата - членка по последната заетост да не съвпадат. Твърди се, че административният орган не е изпълнил задълженията си по чл. 9 АПК и не е събрал

всички необходими доказателства за изясняване на релевантния въпрос, свързан с държавата на пребиваването на жалбоподателката. Позицията се на легална дефиниция на понятието "пребиваване", съдържаща се в чл.1 §3 б. "й" от цитирания Регламент, съответно чл.11 §1 и чл.11 §2 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 /регламента по прилагането/. Акцентира се, че намерението на жалбоподателя, видно и от декларацията ѝ, както и от допълнителните доказателства, представени от същата относно определяне на пребиваването ѝ, във връзка с прилагане на чл. 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., сочат, че тя възнамерява да се установи трайно в Република България, т.е. обичайното място на пребиваване на А. И. категорично е България. Цитира се съдебна практика. Моли съда да отмени оспорвания акт и върне преписката на компетентния административен орган за произнасяне, в съответствие с указанията относно тълкуването и прилагането на закона. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Счита, че от съвкупния доказателствен материал по делото, най- вече от свидетелските показания и от приложената справка от „Гранична полиция“ безспорно се установява връзката и принадлежността на жалбоподателката с Република България, което е от решаващо значение за настоящия правен срок. Претендира разноски съгласно договор за правна защита и съдействие по чл. 70 ГПК. Излага аргументи в допълнително представена писмена защита.

Ответникът по жалбата- Директор ТП на Н.- С. град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. С оглед изхода на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатски възнаграждение, на база на липсата на правна и фактическа сложност на спора. Счита, че процесният казус е изцяло правен, а събраните допълнителни доказателства са ирелевантни за спора. Подробни съображения развива в допълнително представени писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд– София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ– С. град, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна:

Със заявление от 02.01.2024 г., подадено чрез Дирекция “Бюро по труда - Л.", А. К. И. е поискала отпускане на ПОБ по реда и условията на КСО. В заявлението посочила, че последната ѝ трудова заетост е била в Ч. от 01.04.2016 г. до 31.12.2023 г. и приложила заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със С. U002 /по образец/, ведно с приложени документи. Видно от декларацията относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент № 883/2004, И. е декларирала един и същ настоящ адрес, постоянен адрес и адрес за

кореспонденция: [населено място],[жк], бл.604-А-7-25. Период на заетост от 2016 до 2023 Ч.. През периода на заетост децата до 18 г. възраст са учили/живели в Република България, родините също са живеели в Р България. Разполага с постоянно жилище в Р България. Плащала данъци в Ч., където живяла под наем. В графа колко често се е завръщала в България отбелязала няколко пъти в годината или по-рядко, по време на отпуск.

В хода на административното производство, с оглед установяване на периода на осигурена заетост в Ч., чрез EESSI от ТП на НОИ С.- град до компетентната институция /КИ/ на Ч. са изпратени и С. U00ICB /искане за осигурително досие/, С. U003 /искане за информация за заплатата/, както и приложените от жалбоподателя документи.

В тази връзка, с Разпореждане № 214-00-126-1 от 10.01.2024 г. на длъжностното лице по осигуряването за безработица, на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО производството по отпускане на ПОБ е спряно до получаване на информация от компетентната институция на Ч. за осигурителен стаж и доход.

На 10.04.2024 г. чрез EESSI от КИ на Ч. са получени С. U17 /осигурително досие/ с удостоверени периоди на осигурена и неосигурена заетост от 07.04.2016 г. до 31.01.2023 г., с прекъсвания и С. U004. удостоверяващ доходи от заетост за периода от 11.08.2020 г. до 31.12.2023г.

На 12.04.2024 г. до КИ на Ч. е изпратен С. H001 /уведомление-искане за предоставяне на информация/ е и изискано актуализиране на С. U017 и С. U004, като се потвърди информация за последен период на осигурена заетост от 01.02.2023 г. до 31.12.2023 г., доход от 31.12.2021 г. до 31.12.2023 г., както и да се посочи основанието за прекратяване на правоотношението на лицето.

Със С. H002 на 15.04.2024 г. чрез EESSI е получен отговор и е актуализиран С. U017.

На 23.05.2024 г. е актуализиран и С. U004.

На 27.05.2024 г., чрез EESSI от ТП на НОИ С.- град до компетентната институция на Ч. е изпратен С. H005 /искане за информация за пребиваване/.

В отговор, на 30.05.2024 г. е получен С. H006 /отговор на искането за информация за пребиваване/, в който е удостоверено, че държава на пребиваване на А. К. И. по време на трудовата й дейност е Ч. /с адрес: М. В., Р. 828. 29301/.

На 04.06.2024 г., с Разпореждане № 214-00-126-2 от 04.06.2024 г., на основание чл.55 от АПК, е възобновено производството по заявлението на лицето за отпускане на ПОБ.

На 11.06.2024 г. е издадено Разпореждане № 214-00- 126-3/1106.2024 г., от за ръководител осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във връзка е чл. 11, § 3, буква „а“ и чл. 65, § 2 от Регламент 883/2004, е отказано отпускане на ПОБ поради установена държава на пребиваване- Ч., която по смисъла на европейските регламенти в областта на социалната сигурност се явява компетентна да прецени правото на обезщетение за безработица на А. К. И..

Разпореждане № 214-00- 126-3/1106.2024 г. е оспорено по административен ред и с оспорваното в настоящото производство Решение №1040-21-398/24.07.2024 г. на директора на ТП на НОИ С.- град е отхвърлена жалбата на А. К. И..

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните писмени доказателства- копие от нотариален акт, удостоверение за раждане, удостоверение за наследници, диплома за завършено образование на М. К. М. /дъщеря/, справка за издадени амбулаторни листове и копие от банково извлечение.

Видно от изисканата справка от ГД „Гранична полиция“, в автоматизирания информационен фонд /АИС „Граничен контрол“/ в периода от 01.12.2015 г. до 31.12.2023 г. за А. И. има записи на данни за преминавания през посочени ГКПП на Р България, за 23 излизания и 24 влизания, с отбелязване, че тези данни не могат да бъдат достоверен източник на всички влизания/напускания.

В хода на съдебното производство се събраха и гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетели на В. Н. и К. М. /баща на детето на А. И./. В показанията си св. Н. сочи, че живяла в една квартира в Ч. с жалбоподателя. Соци, че и двете били там поради една и съща причина- да работят и осигурят средства за семействата си, погасяване на заеми. Потвърждава, че А. И. изпращала пари на семейството си и се прибираща в България 4-5 пъти годишно, на всички празници и отпуски. В показанията си св. М., заявява, че гледал детето докато А. била в Ч. и им изпращала пари, както и че изплащала ипотека за апартамент в [населено място], имала и наследствени къщи, за които плащала данъците.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

По същество жалбата е основателна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителя на ТП-НОИ С.- град.

По валидността на акта: Съгласно разпоредбата на чл.117, ал.1, т.2, б.б“ пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу: разпореждания: за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица. Съгласно чл.117, ал.3 КСО Ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. С оглед на това съдът констатира, че обжалвания акт е издаден от материално компетентен орган с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Със същия акт е решен спора по същество, като е отхвърлена жалбата на И. срещу Разпореждане № № 214-00- 126-3/11.06.2024 г. на за ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град.

Процесното разпореждане е издадено от за ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ- С. В., експерт по осигуряването, упълномощена със Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г.. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

Разпореждането е обжалвано по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 1, т. 2, б.б“ от КСО е постановено и оспореното Решение № 1040-21-398/24.07.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба вх. № 1012-21-730/05.07.2024 г. срещу Разпореждане № 214-00-126-3/11.06.2024 г. на ръководител на осигуряването за безработица. В същото са изложени фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е.

В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно приложението на материалния закон:

Съгласно разпоредбата на чл.54ж, ал.1 КСО, паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на ТП на НОИ.

Право на парично обезщетение за безработица съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс. Според ал.3 на чл.54а КСО паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако:1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

Спорният въпрос между страните по делото касае определянето на държавата, чиято институция е компетентна да отпусне поисканото със заявлението парично обезщетение за безработица, след като последната заетост на жалбоподателя е била на територията на Ч.. С оспорения акт решаващият орган приема, че държава на пребиваване е Ч., поради което и НОИ не е компетентната институция по отпускането на парично обезщетение за безработица. Жалбоподателят оспорва този извод, като твърди, че държавата на пребиваване му е Република България.

Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите- членки на Съюза. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Регламент (ЕО) № 883/2004 намира приложение към правилата за отпускане и определяне на посочените в чл. 3, § 1 обезщетения, обуславящи клоновете на социална сигурност, сред които са и обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з"). Персоналният обхват на регламента е определен в разпоредбата на чл. 2, § 1, която предвижда, че се прилага към граждани на държава- членка, лица без гражданство и бежанци, които пребивават в

държава- членка, които са или са били подчинени на законодателството на една или повече държави- членки, както и към членовете на техните семейства и към преживелите ги лица.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е гражданин на Република България, т. е. на държава- членка на ЕС, поради което и е лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004.

Механизмът на координация на системите за социална сигурност, уреден в Регламент (ЕО) № 883/2004, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. В чл. 11, § 1 регламентът определя, че лицата, за които той се прилага, се подчиняват на законодателството само на една държава- членка и това законодателство се определя по реда, уреден в самия регламент. Общото правило за определяне на приложимото законодателство, валидно и по отношение на обезщетенията за безработица, е формулирано в чл. 11, § 3. В буква "а" от тази разпоредба е посочено правилото, касаещо наетите лица /каквото е бил жалбоподателя/, и това правило гласи, че спрямо лице, осъществяващо дейност като наето или като самостоятелно заето лице в една държава-членка се прилага законодателството на тази държава членка. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата-членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004.

Съгласно чл. 65, § 2 напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава- членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата- членка по пребиваване. Без да се засяга член 64, напълно безработно лице може, като допълнителна мярка, да се постави на разположение на службите по заетостта в държавата-членка, в която то последно е осъществявало дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Безработно лице, без да е пограничен работник, което не се върне в неговата държава-членка по пребиваване, се поставя на разположение на службите по заетостта на държавата-членка, чието законодателство за последно е било подчинено.

От своя страна чл. 65, § 5 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвижда, че: а) Безработното лице по първото и второто изречение на параграф 2 получава обезщетения в съответствие със законодателството на

държавата-членка по пребиваване както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Тези обезщетения се предоставят от институцията по пребиваване. б) Въпреки това, работник, без да е пограничен работник, на когото са били отпускани обезщетения за сметка на компетентната институция на държавата-членка, на чието законодателство е бил подчинен при завръщането си в държавата-членка по пребиваване първо получава обезщетения в съответствие с член 64, като получаването на обезщетения в съответствие с буква а) се спира за периода през който той получава обезщетения съгласно законодателството, на което последно е бил подчинен.

При тази правна рамка, от съществено значение се явява определянето на две понятия— компетентна държава-членка и държава-членка по пребиваване. Относно първото понятие вече се посочи, че това по принцип е държавата, в която лицето осъществява дейност като наето лице. В конкретния случай няма спор, че това е Ч.. В случаите на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 компетентна става държавата-членка по пребиваване. За определяне на държавата по пребиваване е необходимо на първо място да се изясни съдържанието на понятието пребиваване. Определение на това понятие е дадено в чл. 1, б. "й" от Регламент (ЕО) № 883/2004, където се посочва, че "пребиваване" означава мястото, където лицето обичайно пребивава, за разлика от понятието "престой", което регламентът определя като временно пребиваване (чл. 1, б. "к"). От своя страна правилата (елементите) за определяне на пребиваването са уредени в чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 по прилагането на т. нар. основен регламент – Регламент (ЕО) № 883/2004. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 при различия в становищата на институциите на две или повече държави- членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната и информацията относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват: а) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки; б) положението на лицето, включително: i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост; ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето; iii) упражняването на неплатена дейност; iv) когато става въпрос за студенти, източникът на

техните доходи; v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му; vi) държавата-членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане (§ 1).

Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице (§ 2).

Съдът намира, че разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 урежда критериите, въз основа на които следва да се определи пребиваването на всяко едно лице и които следва да се приложат от всяка държава-членка по принцип при определяне на обичайното пребиваване на лицето. Целта на разпоредбата е уеднаквяването на критериите, въз основа на които държавите-членки определят мястото на обичайно пребиваване на едно лице.

В случая отразеното в С. Н006 /отговор на искането за информация за пребиваване/, че държава на пребиваване на А. К. И. по време на трудовата ѝ дейност е Ч. /с адрес: М. В., Р. 828. 29301/ само по себе си не може да се приеме за безспорно установяване на държавата на пребиваване на жалбоподателя. Това е така поради факта, че в цитирания формуляр е налице единствено посочване на вписания адрес, на който жалбоподателят е бил регистриран за времето на престоя си в Ч., което е дало основание Ч. да бъде определена като "държава на пребиваване". При липса на попълнени каквито и да е други данни в С. Н006 за положението на лицето— естеството на упражняваната дейност, семейното положение, източници на доходи, жилищно положение и т. н. не би могло да се стигне до извод, че чешката институция е извършила преценка за мястото на обичайно пребиваване на жалбоподателя съобразно правилата на чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009.

Също така следва да се отбележи, че в изготвения съвместно с държавите членки наръчник са изяснени понятията "обичайно пребиваване", "временно пребиваване" и "престой". В наръчника се разглеждат и специфичните критерии, които трябва да бъдат взети под внимание, за да се определи мястото на обичайно пребиваване на дадено лице, като например: семейното положение и роднинските връзки на лицето; продължителността и непрекъснатото пребиваване в съответната държава членка; състоянието на трудова заетост (по- специално мястото, където обичайно се упражнява съответната дейност, постоянният характер, както и продължителността на договора за работа); упражняването на неплатена

дейност; в случай на студенти- източникът на доходите им; доколко постоянно е жилищното положение на лицето; държавата членка, в която лицето плаща данъци; причини за преместването; намеренията на лицето въз основа на всички обстоятелства и подкрепени с конкретни доказателства. При необходимост могат да се вземат предвид и други факти.

В случая не се спори от страните, че А. И. е упражнявала трудова дейност в периода 01.04.2016 г.- 31.12.2023 г., с прекъсвания, като наето лице в Ч. и извършването на тази дейност безспорно е налагало тя да живее в тази държава. Завръщането ѝ в държавата по произход, както и че дейността, която е изпълнявала като заето лице в друга държава от ЕС е била с прекъсвания се потвърждава и от ответника /включително в писмените бележки/. Самата И. е декларирала относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент № 883/2004, един и същ настоящ, постоянен адрес, и адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], бл.604-А-7-25, а видно от приложения нотариален акт и удостоверение за наследници, апартаментът на този адрес е нейн наследствен /заедно със сестра ѝ/, както и че детето ѝ и роднините ѝ са живеели в Р България. Фактът, че през процесния период на заетост на И., дъщеря ѝ М. К. М. е учила в България- в Професионална гимназия по туризъм „А. К.“ се доказва от приобщената по делото диплома за средно образование. От гласните доказателствени средства се установява, че е живяла в Ч. под наем именно с цел да работи и по този начин да осигури финансови средства за семейството си, както и че се е завръщала в България по време на отпуск и по празниците. Последното се потвърждава от приетата по делото справка от Гранична полиция за задграничните пътувания на И., като според автоматизираната система са регистрирани 23 излизания и 24 влизания, с отбелязване, че тези данни не могат да бъдат достоверен източник на всички влизания/напускания, т.е. това е минималния брой. Следва да се отбележи, че видно от същата справка, всяка година в периода от 2016 г. до 2023 г. е налице влизане на територията на Р България преди Коледните празници и излизане след Новогодишните празници. Това несъмнено води до извод, противно на изложеното от административния орган, че центърът на интересите ѝ е бил не Ч., а Р България.

В тази връзка следва да се посочи, че в съображение 9 от Решение № U2 от 12 юни 2009 година относно обхвата на член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на правата на обезщетения за безработица на напълно безработни лица, които не са погранични работници и които по време на

последната си дейност като заети или самостоятелно заети лица са пребивавали на територията на държава-членка, различна от компетентната държава-членка, се посочва следното: "Въпреки че понастоящем това е приемливо за пограничните работници и някои други категории работници, които също запазват близки отношения с държавата си на произход, то не би било приемливо, ако поради твърде широко тълкуване на понятието "пребиваване" се наложи приложното поле на член 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 да бъде разширено до всички лица, които осъществяват определена относително стабилна дейност като заети или самостоятелно заети лица в определена държава-членка и са оставили семействата си в държавата си на произход". Посоченото становище на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност обаче не води автоматично до извод, че щом лицата имат относително стабилна (дългосрочна) заетост в държава-членка, различна от държавата им по произход, то това изключва възможността последната да се явява и държава на пребиваване. Напротив, в т. 3 от диспозитива на това решение изрично е посочено, че за целите на прилагането на настоящото решение държавата на пребиваване се определя в съответствие с член 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Това означава, че за всеки конкретен случай следва да се определи, доколко местоживеенето на роднините на лицето оказва влияние на центъра на жизнените му интереси.

В процесния казус макар А. И. да е живяла в Ч. е запазила много тесни връзки с България като нейна държава на пребиваване, въпреки че е осъществявала трудова дейност на територията на друга държава-членка – Ч.. Следва да се подчертае, че не са ангажирани никакви доказателства от страна на органа, доказващи пребиваване или връзка с държавата Ч. след приключване на трудовата дейност на територията й.

Съобразявайки цитираните до тук правни норми от Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009, съотнесени към установените по делото факти, настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай мястото на обичайно пребиваване на жалбоподателя е България и са налице предпоставките за приложение на чл. 65, § 2 и § 5, буква а) от Регламент (ЕО) 883/2004.

Приложимото законодателство в настоящия казус е това на държавата-членка по обичайното местопребиваване на оспорващия, на която държава той е и гражданин, а именно- законодателството на Република България. Именно Република България се явява компетентна държава. Обезщетението за безработица, претендирано от А. И., правилно е било поискано именно по реда и при условията на действащото

българско законодателство, в съответствие с приложимите европейски регламенти за това.

В този смисъл е и т. 3 от Решение № U3 от 12.06.2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, съгласно която, ако при отсъствието на каквото и да е трудово-правно договорно отношение, дадено лице вече не поддържа никаква връзка с държавата-членка на заетост (например понеже трудово-правното договорно отношение вече е прекратено или срокът му е изтекъл), то се разглежда като напълно безработно в съответствие с член 65, параграф 2 от посочения регламент, а обезщетенията се предоставят от институцията по местопребиваване.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са неправилни, като постановени в нарушение на закона, и следва да бъдат отменени. Доколкото естеството на акта не позволява делото да се реши по същество, същото следва да се върне като преписка на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО за ново произнасяне по заявлението на А. И. при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, за което са представени доказателства. Предвид направеното възражение за прекомерност от страна на ответника, съобразявайки предвидения размер в чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 500 лв., отчитайки фактическата и правна сложност по делото, съдът намира, че следва ответникът да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 118, ал. 2 от КСО във вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София– град, Трето отделение, 73- ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. И. Решение № 1040-21-398/24.07.2024 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.- град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане № 214-00-126-3/11.06.2024 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО при ТП на НОИ – С.– град за ново произнасяне по Заявление 02.01.2024 г. на А. К. И. за отпускане на парично обезщетение за безработица, съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането

на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.- град да заплати на А. К. И., ЕГН- [ЕГН], сумата от 800 лева, представляващи разноси по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: